

at de ikke længere vilde opfylde de Krav, som i Henhold til Bank- og Forsikringslovgivningen maa stilles til deres Likviditet og Soliditet, bør Afgiftskravet vige i fornødent Omfang.

I Forslagets § 45, Stk. 3, bestemmes det, at den afgifts- eller laanepligtige i Tilfælde, hvor der ved Opgørelsen af Slutformuen (den laanepligtige Formue) er medregnet baandlagte Midler, skal have Regres til disse for en saa stor Del af den ham paa lignede Ydelse, som forholdsmæssig falder paa de baandlagte Midler eller paa Stigningen paa disse. En saadan Bestemmelse kan selvfølgelig kun gives med Virkning for Midler, der er baandlagt her i Landet. Drejer det sig om i Udlandet beroende, baandlagte Midler, vil det i Reglen være ugørligt for den paagældende at faa frigivet nogen Del af disse Midler, og i saadanne Tilfælde bør der derfor efter Omstændighederne kunne indrømmes en passende Lempelse af Tilsvaret.

Hvor en Person først har taget Bopæl her i Landet efter den 1. April 1945, vil han sædvanligvis ikke kunne inddrages under Formuestigningsbeskatningen, idet han normalt ikke vil have været ansat til ubegrænset Formueskattesvarelse her i Landet for et af Skatteaarene 1939—40 til 1945—46. Har han Bopæl her i Landet den 1. April 1946, vil han derimod være laanepligtig. Da dette, hvor det drejer sig om en fremmed Statsborger, kan virke særdeles ubilligt, foreslaas det at tillægge Finansministeren Bemyndigelse til at fritage saadanne Personer for Laanepligten.

Reglen i § 43, Stk. 5, indeholder en mere almindelig Hjemmel for Finansministeren til efter Indstilling fra det i Forslagets § 46 omhandlede Nævn at lempe Tilsvaret efter denne Lov i særlige Tilfælde. Som det vil ses, er der Tale om en meget snævert begrænset Bemyndigelse, idet Lempelse kun skal kunne indrømmes, hvor den, paagældende ikke kan hjælpes ved en Henstands- eller Afdragsordning efter Bestemmelserne i Forslagets § 37, og hvor iøvrigt Fastholdelsen af det fulde Tilsvaret vilde være ruinerende for den paagældende, idet den vil tvinge ham til at nedlægge sin Erhvervsvirksomhed eller paa anden Maade bringe hans eller hans Families Velfærd i Fare. Naar Reglen er foreslaaet formuleret saa snævert, skyldes det, at Praktiseringen af en videregaaende Lempelsesbeføjelse maa anses for administrativt uoverkommelig.

Til § 44.

Bestemmelsen tager i første Række

Sigte paa en Løsning af det i de indledende Bemærkninger omhandlede Sammenstød mellem paa den en Side de Formueindgreb, der følger af Værnemagerlovgivningens Konfiskations- og Bødebestemmelser og de Skatteefterbetalings- og Bødekrav, der rejses paa Grundlag af de ekstraordinære Formueopgørelser i Henhold til Lov Nr. 352 af 22. Juli 1945, og paa den anden Side Tilsvaret i Henhold til nærværende Lovforslag.

Med Hensyn til Konfiskations- og Bødekrav af den nævnte Art saavel som med Hensyn til Efterbetalings- og Bødebeløb i Skattesager, følges ved den almindelige Formueskatteligning i Praksis den Regel, at et saadant Tilsvaret, uanset at det udspringer af et Forhold, der vedrører Tiden forud for Tidspunktet for Opgørelsen af den skattepligtige Formue, ikke kan fradrages som en Formuen paahvilende Gæld, naar Tilsvaret ikke paa Formueopgørelsestidspunktet er endeligt konstateret ved Dom eller Kendelse eller for Skattetilsvarets Vedkommende ved Skatteyderens Afgivelse af et Efterbetalings tilbud. Denne Regel, som hviler paa den Betragtning, at en Forpligtelse ikke kan fradrages, saa længe dens Eksistens og Omfang ikke er endeligt konstateret, forekommer baade naturlig og forsvarlig, naar det drejer sig om en saa relativt moderat Beskatning som den almindelige Formueskat, men den synes vanskeligt at kunne fastholdes overfor saa dybtgaaende Formueindgreb som dem, der her er Tale om. Forskellen mellem den afgifts- eller laanepligtiges Stilling henholdsvis i det Tilfælde, hvor Konfiskationstilsvaret eller Efterkravet m. v. er endeligt konstateret før Tidspunktet for Opgørelsen af Slutformuen (den laanepligtige Formue), og i det Tilfælde, hvor Tilsvaret først konstateres efter nævnte Tidspunkt, vilde nemlig her blive urimeligt stor, og det maa herved ogsaa erindres, at en Fastholdelse af Tilsvaret efter nærværende Lov, beregnet paa Basis af den uafkortede Formue, i Forbindelse med det fulde Konfiskations- eller Efterbetalingskrav vilde kunne stille et større samlet Krav til Formuen, end denne kan dække.

Det maa derfor anses for nødvendigt, naar Konfiskations- eller Efterbetalingstilsvaret m. v. er endeligt fastsat, at foretage en Omberegning af Ydelserne efter nærværende Lov under Hensyntagen til Konfiskations- eller Efterbetalingstilsvaret m. v. som en Formuen paahvilende Gæld, og den herved konstaterede Difference maa derefter fradrages i Tilsvaret efter nærværende Lov.